

Formanden: En saadan Udtalelse er for stærk . . . .

Berg: Der er ikke Punktum endnu; jeg blev ikke færdig . . . .

Formanden: Det erede Medlem må standse. En saadan Udtalelse er for stærk, for saa vidt som den forudsætter, at der gjøres Angreb paa den grundlovmæssige Frihed.

Berg: Jeg var, som sagt, ikke færdig, men midt i et Punktum, og skal nu fortsætte det. Jeg vilde nemlig have tilføjet: forsaavidt som man maatte opfatte den høitærede Conseilspræsidents Uttringer ved Valget som et Angreb paa vor grundlovmæssige Frihed. Dersom man skal tro de offentlige Beretninger, lader det jo nemlig til, at den høitærede Conseilspræsident var kommen saavidt i Forstaaelsen af Grundlovens § 49, at han mente under visse Ceventualiteter ikke at behøve den bevilgende Myndigheds Tilladelse til at opkræve Skatter og anvende Statens Penge, og under Foreholdelsen af disse Rærdomme blev der fremsat Betydning til, at Conseilspræsidenten var den Stærkeste. Om han nu stolede paa sin egen Styrke eller paa Krigsministerens Styrke, eller paa hvis Styrke det var, han stolede, det veed jeg ikke, men en saadan Betydning er fremsat, og naar Folket under saadanne Forhold alligevel træder feirrig i Kampen imod et saadant Ministerium, saa er det en Seir, som er et Vidnesbyrd for Ministeriet om, i hvad Retning Folket villen gaar. Ministeriet blev imidlertid siddende og er heller ikke gaaet i Begyndelsen af December, da Folkethinget kom tilbage. Nu anser jeg det for rigtigt, taalmæssigt, konstitutionelt handlet af Folkethinget, at det desuagtet lod den høitærede Regjering betænke sig. Det har jo sine Vanskeligheder for Regjeringen at blive rigtig placeret under saadanne Forhold, thi forsaavidt som dets erede Medlemmer — det kunne vi baade læse og høre os til — have en politisk Fortid, synes det, som om de mere og mere ere gaaede bort fra de konstitutionelle Grundsatninger, som de i deres tidligere politiske Liv have forkyndt, og under saadanne Forudsætninger må man unde dem længere Tid til Overvejelse af, hvorledes de skulle stille sig under en saadan Situation, end man behøver det lige overfor andre Mænd, der ere mere frokkelige med konstitutionelle Grundsatninger. En Gladstone i England eller saadanne Mænd behøver man ikke at unde saa lang Tid for at komme til Kundskab om, hvorledes han vil stille sig; hans sidste Tiltale til det engelske Folk vidner i saa Henseende tydelig nok derom; det er et Bevis fra igaar. Med Hensyn til Folkethingets Adresse, da mente Jusfittsministeren, som jo saadan finder, at han er særlig kaldet i den Henseende til her at svare for Conseilspræsidenten — det kommer for-

resten ikke mig ved — at det var en Adresse til Kongen personlig, og det forekommer mig i det Hele, at Jusfittsministerens Foredrag tydede paa, at der — ret forstaaet — for ham ikke længere eksisterede en Del Paragrafer i Grundloven, som heldigvis endnu kendes og forstaaes og fastholdes med Bevidsthed af den almindelige Bølgbefolkning heri Landet. I andet Affnit af Grundloven have vi unegtelig Bestemmelser om nogle af den konstitutionelle Konges personlige Forhold, men ellers veed jeg ikke rettere, end at det var almindelig erkjendt, at de øvrige Paragrafer i Grundloven tale om den konstitutionelle Konge, og at det ogsaa er til ham, at man har henvendt sin Adresse. Naar den erede Jusfittsminister saa mente, at saadan en Adresse ikke havde videre Betydning, saa gaar det her, som det iøvrigt gaar med den erede Jusfittsminister, at han i den Henseende ikke er enig med sin Fortid. For nogle Aar tilbage sagde han om en Adresse, at Repræsentationen vel udtaler sine Ønsker, men det er dog Ønsker af den Bestaffenhed, at deri tillige ligger en Fordring paa, at der skal tages Hensyn dertil, og dette Ord „Fordring“ er ikke understregt af mig, men af den erede Jusfittsminister, som dengang var Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds. Da havde den erede Minister en anden Opfattelse af Adresser, end han nu gjør gjældende; han mente dengang, at det var ikke blot Ønsker men ogsaa Fordringer, til hvilke der skulde tages Hensyn; om Folket villen sagde han, at, naar man vilde finde den, skulde man ikke gaa og lede om den paa det ene eller det andet Sted, man skulde ikke se hen til, hvad En eller Anden udenfor Thinget sagde, men man skulde se hen til, hvad der udtaltes af Folkets lovlige, berettigede Repræsentation. Da vidste ogsaa den erede Jusfittsminister, at det havde Bægt, hvad Beslutninger Folkerepræsentationen tog. Det forekommer mig, at hans hele Foredrag igaar vidnede om, at han ikke mener, at det længer har nogen Bægt, men mine Exempler ere ogsaa fra de Tider, da Jusfittsministeren som Medlem af Thinget stod op mod den daværende Jusfittsminister og sagde til ham, at han havde en sær Tilbøielighed til at ville spille en vis berømmelig Ridder's Rolle, at kæmpe mod Veirmøller, naar han udgav sig for Veirmøller for Dynastiet's Rettigheder. Den erede Minister sagde: „Den erede Minister kæmper, tror jeg, imod Veirmøller, og jeg skal ikke negte, at det er min Opfattelse af hele denne Sag, der er saa uhyggelig for Alle, og ikke mindst for Ministeren, at han uden at Tvivl er bleven ledet ind i denne Sag af den Dver og Midfærdighed, som synes at være eiendommelig hos ham, for at vinde gyldne Sporer i Kampen mod disse Veirmøller.“ Maa jeg spørge, om ikke disse Ord af Folkerepræsentanten for Viborg Amts 5te Valgkreds mod Jusfittsministeren meget passende kunde henvendes f. Ex. fra Folkethingetsmanden for Veile